

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ВЕСЕЛІ-ПРЕВЕСЕЛІ КОЛЯДУНИ

— **Ф** а-ла-ла-ла-ла, ла-ла-ла-ла! — наспівував Боб Трандл і, мов різдвяний ковбой, хвацько намотував на ялинку червону мішуру.

Ви, мабуть, впізнаєте цю радісну сценку! Атож — ми у похилій хатинці сім'ї Трандлів, героїв цієї історії. Як ви вже здогадалися, вони готуються до великого дня.

— Ти ж не прикрашаєш ялинку **ЗНОВУ?** — Памела простягнула йому горня какао з гіркою маршмелоу — все як любить Боб.

— А як інакше! До Різдва рівно десять днів, і вона повинна мати пристойний вигляд! — Боб ковтнув солодкого теплового какао і взяв іще один моток мішури.

— Так, знаю, любий, і цілком підтримую твій унікальний декораторський стиль, але за прикрасами вже не видно самої ялинки! — вона показала на яскраве деревце, що аж тремтіло від неймовірної кількості мішури та ялинкових гірлянд на кожній сінській гілочці.

— Я казав це сотню разів і скажу сто перший, — почав Боб. — Коли йдеться про ялинки...

— Мішури забагато не буває! — радісно вигукнув Вільям, заїхавши в кімнату з іще одним мерехтливим мотузком. Він кинув мішуру на ялинку, кружляючи довкола неї.

— Оце мій хлопчик. Весь у батька, хех! — засміявся Боб, та коли останній мотузок мішури ліг на ялинку, вона скрипнула...

тоді хруснула...

і геть розвалилась...

БА-БАХ!

...здійнявши хмарку різдвяних іскор.

— Ну, знову! — зітхнула Бренда, доєднавшись до сім'ї у вітальні. — *Я казала це сотню разів і скажу сто перший*, — вона якнайкраще зімітувала голос Боба. — *Коли йдеться про ялинки...*

— Мішури забагато не буває! — закінчила Памела, підморгнувши доньці, яка принесла велику модель будівлі з паличок від морозива, пластинок з-під йогурту і ватних кульок.

— Вау! Твій різдвяний проєкт просто неймовірний! — вигукнула Памела, милуючись бурульками з клею та блискіток (екологічних, ясна річ).

— Це Снігове ранчо Санти? — запитав Вільям.

— Ага! Загляньте всередину, — Бренда, яка аж світилась від гордості, відкрила свій шкільний проєкт, щоб усі зацінили його іскристо-блискучий інтер'єр.

— Круть! — усміхнувся Вільям, упізнавши всі магічні місцини, у яких вони побували під час пригод із Сантою та Різдвозавром.

— Дивіться, крихітні списки Чемненьких і Не-чемнохів! — вигукнув Боб.

— І міні-Різдвозавр! — Вільям втішено тицьнув у блискучу модельку динозавра, в якого грива бурюлок із фольги була вкрита — ви вгадали — *ще більшою кількістю блискіток!*

— Що це так гарно пахне? — Памела нахилилася, щоби понюхати.

— **КРАМШЕТИ!** — хором вигукнула решта сімейства. Бренда пояснила, що кухонні стіни її Снігового ранчо були зроблені з найулюбленіших підсмажених смаколиків ельфів.

— Такої манюньої ялинки я ще в житті не бачив! — Боб розглядав крихітку через окуляри, як крізь збільшувальне скло.

— Маленька, але явно краща за нашу, — Памела нагадала Бобу про безлад у вітальні.

— Без паніки! Скоро повернуся, — і він побіг у передпокій, зникнувши в комірчині під сходами.

Почулися тріск, кілька ударів, дзвін дзвіночків — і Боб повернувся із...

— Запасна ялинка! — оголосив він, затягуючи у вітальню свіженьку ялинку.

— Бобе, скільки їх там у тебе? — запитала Памела, вигнувши брову.

— Та є парочка, — підморгнув Боб і поставив нову ялинку.

— Доведеться кликати тебе *Боб Запасна-Ялинка Трандл!* — засміялася Памела, і Вільям узявся допомагати татові переносити прикраси зі зламаної ялинки на нову.

Ви вже, мабуть, зрозуміли, що, коли йшлося про Різдво, Боб Трандл був цілковитою протилежністю того дядька Скруджа, про якого я вам розкаzuвав.

Боб був пампухами на Святвечір, тришаровим шоколадно-ірисовим трюфелем із щедрою посипкою у вашій коробці цукерок, приємним подарунком, на який ви навіть не чекали.

Він був анти-Скруджем, а його син Вільям посідав після нього друге місце.

Вони **ОБОЖНЮВАЛИ** все різдвяне, а цей рік був для них мегазахопливим. Ба більше, він був *супер*мегазахопливим! Може, навіть *супер-супер*мегазахопливим, і скоро ви дізнаєтеся чому...

— Вільяме, ми всі *суперсупермега*захоплені, бо наступного тижня ти вперше виступатимеш з різдвяною колядою на міській площі! — промовив Боб. — Передчуваю, тобі дістанеться велике соло, як і мені свого часу, коли вперше виступав із Веселими-Превеселими Колядунами!

Бренда хихикнула.

— Веселі-Превеселі *що?*

— Веселі-Превеселі **КОЛЯДУНИ!** — в один голос вигукнули Боб із Вільямом, ніби це було оленю ясно.

— Так називається хор колядників початкової школи Холі Хіт, — пояснив Боб.

— І це не якийсь там старомодний хор. Вони найкращі колядники на всю країну! — додав Вільям.

— І ви були колись тим *Веселим... Превеселим... Колядуном?* — запитала Бренда в Боба.

— Ну аякже! Я став ВПК у вашому віці. Мені дали партію соло, та ще й у мій перший рік!

— А що доброго в соло? Я би краще ховалася за спинами інших, щоби ніхто не бачив, чим я займаюся, — прошепотіла Бренда Вільяму.

— Співати соло — це щось особливе, Брендю.
Ніщо так не наповнює серденько духом Різдва, як
ангельський голос дитини, з уст якої лунає різдвя-
на колядка, — Боб на мить замовк, витираючи зі
щоки сльозу своєю найкращою різдвяною хустин-
кою. — І я закладаюся на сотню дзвіночків, що
цьогоріч це буде наш Вілліпук.

— Справді, тату? — з надією запитав Вільям.

— Ну дзвічайно! Я вмю помічати *знаки*, — Боб
так розмахував руками, ніби підкидав угору невидиме чарівне зілля.

— Які знаки? — Бренда вигнула брову і не збиралася вірити всьому, що
зараз скаже Боб.

Боб усміхнувся і сказав:

— Коли я прокинувся сьогодні
вранці, на підвіконні сидів дрізд.

— І? — стонула
плечима Бренда.

— **І** він був
ТОЧНІ-
СІНЬКО

як на моєму різдвяному светрі, коли я співав соло. Якщо це не знак — я з'їм Сантів капелюх. Тобі, Вільмунче, треба навчитися читати знаки, бо, схоже, всі вони вказують на **ТЕБЕ!**

— Сподіваюся, тату! — усміхнено відповів Вільям. — Я багато вправлявся.

— Ага, ми чули! — застогнала Бренда. — Але якби ти *не* вправлявся о шостій ранку, ми, може, були б трохи веселіші!

— Ой, Брендю, — засміявся Боб. — Вправлятися у співах, щоби стати Веселим-Превеселим Колядуном, — завжди гарна ідея, особливо коли хочеш заспівати соло. Коли я ще був ВПК, то прокидався зі співом пташок, щоби прогріти горло для соло прослуховування.

♪ - Фа-ла-ла-ла... ♪

Поки його тато співав, Вільям відчув чиюсь теплу руку в себе на плечі.

— Вільяме, нам не залежить на тому, чи тобі дістанеться соло, — з усмішкою запевнила його Памела. —

Співати в хорі — це про роботу в *команді*, так само ми всією командою прийдемо на твій виступ, і байдуже, співатимеш ти соло чи ні! — договорила вона, і Вільям помітив, як вона зиркнула на Боба так, як дивляться дорослі, коли хочуть щось сказати без слів.

— О... так... твоя правда, е... звісно. Ми так чи інакше прийдемо на міську площу і будемо за тебе вболівати! — сказав Боб і крадькома підморгнув Вільяму.

— Дякую, тату, — відповів Вільям, але не міг приховати нотки суму в голосі.

— Усе гаразд? Я думав, ти з нетерпінням чекаєш на коляду? — запитав Боб.

— Авжеж! Та якщо я *все-таки* отримаю соло, для мене це буде велика подія, *дуже* велика, і... добре, якщо ви всі туди прийдете, просто... я б дуже хотів, щоби прийшли *усі*, хто мені небайдужий, от і все, — мовив Вільям.

Рідні відразу ж зрозуміли, про кого він говорить.

Так, гадаю, *ви* також здогадалися...

— Я впевнений, що на світі є один *блакитний динозавр*, який би теж хотів там опинитися, — ніжно промовив Боб.

— Поки ти ще не написав лист Санті, може, додай до нього запрошення для Різдвозавра? — запропонувала Памела.

— Так! І Санту теж запроси! — додала Бренда.

Вільям відчув, як у нього всередині аж поколює від гордості й захоплення, коли він уявив себе на сцені посеред міської площі. Він натхненно співає для наймагічнішої аудиторії, яку тільки можна уявити: Санта (так — **СПРАВЖНІЙ** Санта!) і його найкращий у світі друг, Різдвозавр (або *Заврик*, як його любить називати Вільям). Але ця ідея майже відразу згасла, і він захитав головою.

— Не знаю... Вони будуть активно готуватися до Різдва і нізащо не прийдуть на дурну святвечірню коляду!

— Дурну?! Ти назвав Веселих-Превеселих Колядунів *дурними*? — охнув Боб.

— Тату, ти знаєш, що я мав на увазі. О цій порі у них є важливіші справи, — зітхнув Вільям.

— На Різдво всі можуть виділити час для друзів, Вільяме, — усміхнено мовив Боб і, вийнявши

з кишені свою улюблену ручку у формі льодяника, простягнув її сину.

Трішки повагавшись, Вільям узяв ручку.

— Гадаю, не станеться нічого страшного, якщо я їх запрошу...

Тож, поки Вільям пише лист Санті, ми з вами вирушимо у невеличку подорож на північ, на **САМУ** північ, у гості до великого чолов'яги. Зрештою, ми вже на тридцять першій сторінці, а ще досі не бачили зірку цієї книжки. Тож не переживайте — у наступному розділі на вас чекає блакитний динозавр...

ЗМІСТ

Пролог – <i>Усе почалося на Різдво</i>	13
1. <i>Веселі-Превеселі Колядуни</i>	21
2. <i>Наступний розділ</i>	33
3. <i>Лист Вільяма</i>	43
4. <i>Колядуни, шикуйсь!</i>	49
5. <i>Відколядований</i>	61
6. <i>Бібліотека «Переддень»</i>	71
7. <i>Час історій</i>	79
8. <i>Грудневе сум'яття</i>	91
9. <i>Різдвигнутись</i>	95
10. <i>Деріздвозація</i>	105
11. <i>Бібліотека, що зникає</i>	115
12. <i>Очима Скруджа</i>	127

ЗМІСТ

Пролог – <i>Усе почалося на Різдво</i>	13
1. <i>Веселі-Превеселі Колядуни</i>	21
2. <i>Наступний розділ</i>	33
3. <i>Лист Вільяма</i>	43
4. <i>Колядуни, шикуйсь!</i>	49
5. <i>Відколядований</i>	61
6. <i>Бібліотека «Переддень»</i>	71
7. <i>Час історій</i>	79
8. <i>Грудневе сум'яття</i>	91
9. <i>Різдвигнутись</i>	95
10. <i>Деріздвовація</i>	105
11. <i>Бібліотека, що зникає</i>	115
12. <i>Очима Скруджа</i>	127

13. <i>Страшенно поганий тиждень</i>	135
14. <i>Шепіт у Смердичеві</i>	143
15. <i>Сажка</i>	151
16. <i>ДСНС</i>	157
17. <i>Сантові Оперативні Сани</i>	167

